

FINSK LAPPHUND

Rasestandarden, og hvordan den skal tolkes

Norsk Lapphundklubb

- Klubben med de allsidige rasene

styret@norsklapphundklubb.no

INNHOLD

.....	0
Forord	2
Historie	2
Helhetsinntrykk	4
Proporsjoner	5
Temperament.....	6
Hodet.....	7
Forlemmer.....	9
Kropp	10
Hale	11
Bakpart	12
Bevegelser	13
Pels.....	15
Pelsfarge	16
Størrelse.....	17
Feil	17

FORORD

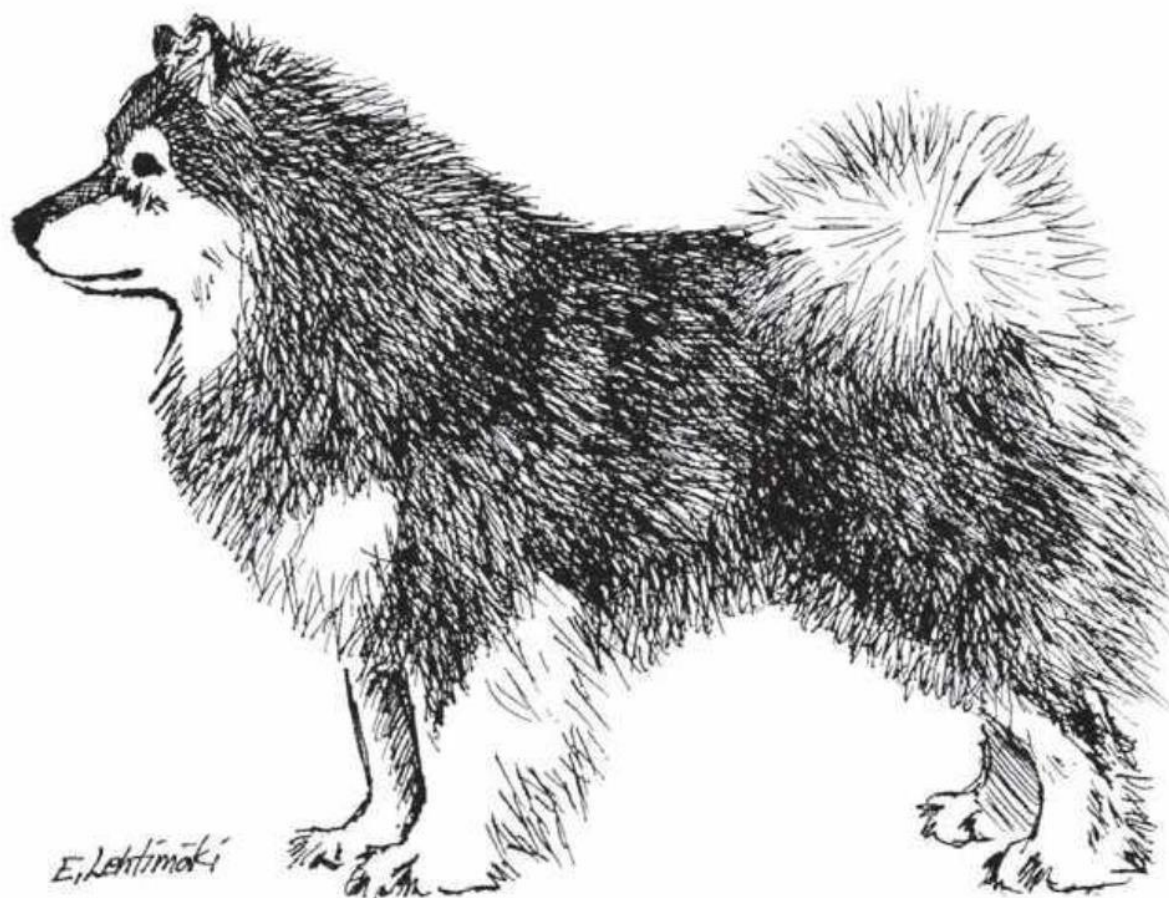
Rasestandarden for finsk lapphund har med hensikt blitt holdt ganske romslig. Mindre detaljer har aldri hatt stor betydning i utstillingsringen eller i avlsarbeidet, heller ikke når en har valgt seg en "venn for livet". Derfor er det stor variasjon innen rasen, selv om typen er blitt befestet, og man kan som oftest gjenkjenne et individ i rasen som finsk lapphund. Det er det som er så fint med den finske lapphunden.

Ofte er en standard bare en beskrivelse av rasens anatomi, og dette gjelder også finsk lapphund – det "lille ekstra" som gjør en lapphund til en lapphund, forblir udefinerbart.

Dette heftet har blitt laget for å hjelpe dommere og oppdrettere og alle andre som leser det, til å danne seg et bilde av en finsk lapphund av riktig type, samtidig som det beskriver de særegne detaljene som gjør at en lapphund ser ut som en typisk representant for rasen.

Det er mange fantastiske, nesten perfekte finske lapphunder, men som likevel tydelig er forskjellige når det gjelder temperament og utseende. Det unike og fine med rasen er at det ikke finnes to finske lapphunder som er helt like, og slik bør det også være i framtiden.

Takk til Per Ivar Somby, Susanne Håheim, Martin Bastl, Sarah Brandes, Lauren Mills, Per Ola Wahlquist, Paula Heikkinen-Lehkonen, Juuli Tarvainen og Eija Lehtimäki for lån av bilder. Eija Lehtimäki har også bidratt med alle illustrasjoner i dokumentet.

Fra rasestandarden

Kort historikk:

I hundrevis av år har samene brukt hunder av samme type som den finske lapphunden som reingjetere og vakhunder i nordre deler av Fenno-Skandinavia og Russland. Første standard ble fastslått av den finske kennelklubben i 1945. Rasenavnet ble endret til lapphund i 1967. Rasetypen ble stabilisert på 1970-tallet. Standarden har blitt omskrevet flere ganger. Rasenavnet ble endret tilbake til finsk lapphund i 1993. På kort tid har rasen blitt homogen, og i dag er den svært populær, hovedsakelig som selskaps- og brukshund i hele Finland.

Bildet viser samefamilien Partapuoli. Bildet er tatt på Grotli i Skjåk Kommune. Familien kom opprinnelig fra indre Troms/Nord-Sverige og hadde med seg tamrein sørover. Bildet er fra 1905 og er fargelagt av Per Ivar Somby. Hunden på bildet viser utmerket finsk lapphundtype slik vi kjenner de i dag. Utmerket pelskvalitet og mengde, utmerket behåring i ører og på baksiden av forben. Utmerket hode og uttrykk, med det rasetypiske vennlige og trofaste temperamentet.

HISTORIE

Finsk lapphund er nært knyttet til Nordkalottens historie, kultur og næringer. De første innbyggerne på Nordkalotten etter istiden var samer og andre folkegrupper som livnærte seg av jakt og fangst. De var jegere og fiskere, og funn som er gjort, tyder på at de hadde hunder allerede den gangen. I Varanger er det funnet rester av hundeskjelett fra omkring år 7000 f.Kr.

Hundene måtte dekke flest mulig av folkets behov, de måtte både være vakhunder, allsidige jakthunder og samtidig være nært knyttet til eierne som familiehunder. De første skriftlige kildene som nevner tamrein i Norge finner vi på 800-tallet. Tamreindriften har siden den gang gradvis utviklet seg og blitt mer omfattende. Lapphundrasene har vært med på denne utviklingen og oppgaven som gjeterhund ble stadig viktigere.

Den årlige vandringen sammen med reinen førte til at hunden fikk som hovedmål å holde reinen samlet som beskyttelse mot rovdyr. Da kom det godt med at hundene var vant til å jakte både ulv og bjørn. Hundene skulle ringe og drive reinflokkene. Hundene var så viktige for eierne at de hadde sin egen plass innenfor døra til lavvo eller gamme.

Norge har den største samiske befolkningen og den største samiske tamreindriften. Den norske hundepopulasjonen i samiske områder var derfor en viktig bidragsyter under det tidlige rasearbeidet på finsk lapphund, og er det også i dag da rasen fortsatt har åpen stambok og har mulighet for å mønstre inn arbeidende hunder fra Lappland.

Fra rasestandarden

Helhetsinntrykk:

Noe mindre enn middels stor, kraftig bygget i forhold til størrelsen, litt lengre enn mankehøyden. Lang og tett pels.

Bildene viser en hannhund og en tisper fra det tidlige avlsarbeidet på rasen. Hundene er fra Kennel Peski i Finland. Begrepet «Peskihode» har vært et begrep som er brukt i rasemiljøet. Peskihodet er et ønsket hode og uttrykk. Hundene på bildet er utmerkede eksempler på dette. De er også utmerkede eksempler på korrekte proporsjoner og pels. Hannhunden er Peski Jiellak (f.1975). Tispen er Peski Simppu (f. 1979).

HELHETSINNTRYKK

Helhetsinntrykket er en essensiell del av standarden. Her beskrives den kynologiske typen, proporsjonene og det generelle utseendet.

Det er helhetsinntrykket som bør være den avgjørende faktoren når en dommer plasserer en hund på utstilling. Til og med utmerkede representanter for rasen kan ha mindre feil når en ser på detaljer. En skal ved første øyekast se hvilken rase og hvilket kjønn hunden er. Helhetsinntrykket kan likevel kanskje være noe av det som er vanskeligst å dømme for en dommer. Riktig type kan ikke til fulle beskrives med ord, og er noe en må lære seg å gjenkjenne.

Helhetsinntrykket er altså meget viktig når en dømmer. I utstillingsringen er det ofte hunder en umiddelbart gjenkjenner som langhåret spisshund, men ikke finsk lapphund. En overdådig pels og bra reisning sammen med en akseptabel konstruksjon kan fort lure en dommer til å plassere en hund høyt, enda hunden mangler det som gjør en finsk lapphund til en finsk lapphund.

Det finnes finske lapphunder som ser ut som eurasiere, fargede samojeder eller bare en generell spisshund. Det er bare det rasetypiske utseendet og uttrykket, riktige proporsjoner og bevegelser, sammen med en korrekt pels, som utgjør en finsk lapphund.

I forhold til størrelsen er finsk lapphund en kraftig bygget hund, og det kraftige inntrykket blir forsterket av rikelig, tykk og utstående pels. Overdådig behåring får hodet og beina til å se mye kraftigere ut enn de i virkeligheten er. Pelsen får også kroppen til å se både bredere og dypere ut, slik at den gir et rundere inntrykk. Det er derfor viktig å kjenne på hunden.

Pelsen kan også gjøre at proporsjonene ser annerledes ut. En hund med mye pels kan fort se lavstilt ut, og den tykke pelsen på brystet og bakparten kan få en hund til å se lengre ut enn den egentlig er. En trenger mye trening for å se hvordan hunden egentlig ser ut under all pelsen.

På tross av sin kraftighet, skal den finske lapphunden gi et mykt inntrykk. Den skal aldri gi inntrykk av å være skarp eller glefsete. Væremåten gir inntrykk av en snill hund som har respekt for mennesker. Den har en ydmykhet og underdanighet som er spesielt karakteristisk for tispene innen rasen. Denne typiske væremåten sees gjennom hvordan hunden går og står, gjennom haleføringen og uttrykket.

Fra rasestandarden

Viktige proporsjoner:

Kroppsdybden omtrent halve mankehøyden. Snutepartiet noe kortere enn skallelengden. Skallen noe lengre enn bred, dybden lik bredden.

Illustrasjon: Eksempel på riktige proporsjoner og en balansert kropp.

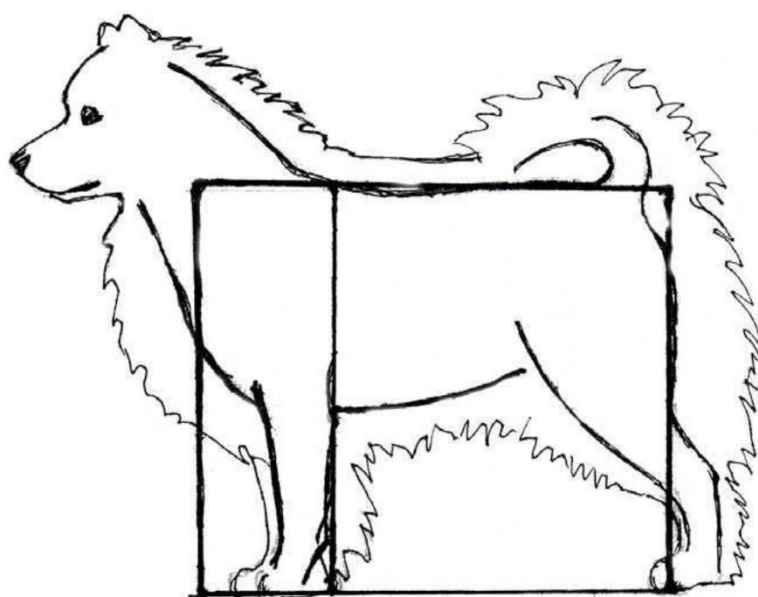
PROPORSJONER

Den finske lapphunden skal være noe lengre enn den er høy, og dette betyr på ingen måte kvadratiske proporsjoner. Sammenlignet med mange andre spissunder gir den finske lapphunden et mer lavstilt inntrykk, og er ikke like sprudlende i utstillingsringen. Dette, sammen med at spesielt tispene ofte lar halen henge ned, bidrar til at finske lapphunder ofte kan se litt lange og lavstilte ut, heller enn korte og høystilte.

Mens den lapske vallhunden representerer en utpreget traver, er den finske lapphunden en blanding av forskjellige kynologiske typer. Begge rasene stammer fra hundestammene i Lapland, som hadde stor variasjon. Den finske lapphunden stammer fra den tiden man gjette reinflokkene hele tiden, og hundens oppgave var å beskytte flokken og holde den samlet. Seinere, når en ikke lenger gjette flokken døgnet rundt, og reinen fikk gå fritt i skogen og på vidda, var det nødvendig med en hund som kunne løpe lange avstander for å samle flokken. Da passet det bedre med en type som den lapske vallhunden, siden en trengte en hund med mer utholdenhet.

Den finske lapphunden er derfor kortere og mindre vinklet enn den lapske vallhunden. Likevel har den finske lapphunden egenskaper som gjør den til en hardfør hund også i dag, fordi slike egenskaper var viktige når arbeidsdagene kunne være lange og harde.

Med tanke på felles historie og felles stamfedre til disse to rasene, bør ikke trekk fra den lapske vallhunden vurderes som en like stor feil som trekk fra en del andre raser.

Fra rasestandarden

Adferd/ temperament:

Intelligent, modig, rolig, lærevillig.
Vennlig og trofast.

TEMPERAMENT

Temperamentet er den viktigste delen av standarden. En hund med feil eksteriør er fortsatt en god familiehund, om den har godt gemytt.

En finsk lapphund med riktig temperament er godt egnet til sin opprinnelige arbeidsoppgave, og den er i harmoni med både dyr og mennesker rundt seg, spesielt sin eier.

På grunn av omstendighetene i utstillingssammenheng blir bedømmelsen av temperamentet noe overfladisk, blant annet på grunn av at en har begrenset med tid. Den finske lapphunden skal være rolig og vennlig, og underdanig mot mennesker. Den kan være noe reservert, men aldri redd, selv om tispene noen ganger kan virke litt sky.

Utpreget aggressivitet og knurring er på ingen måte akseptabelt hos en finsk lapphund, heller ikke hos hannhundene. Den finske lapphunden skal ikke under noen omstendigheter vise aggresjon mot mennesker.

Å samarbeide med eieren er en viktig egenskap for gjeterhunder, og derfor kan det ofte være slik at mange lapphunder heller har fokus på handleren enn på de andre hundene i ringen eller på utsiden av ringen.

Bakgrunnen som både jakt- og gjeterhund gjør den finske lapphunden til en meget allsidig rase. I dag brukes den som gjeterhund, ettersøkshund, jakthund på elg, storfugl, mårhund og grevling. Mange finske lapphunder gjør det bra i lydighet, rallylydighet og agility. Den finske lapphunden egner seg også godt som friluftshund både sommer og vinter og kan trekke og bære kløv.

Bildet er fra Norsk Lapphundklubbs gjeteranleggsprøve med Vågå Tamreinlag i 2017.

Fra rasestandarden

Hode: Kraftig, ganske bredt.

Skalle: Bred, lett hvelvet. Hvelvet panne. Godt markert pannefure.

Stopp: Tydelig.

Nesebrusk: Sort eller brun, i overensstemmelse med pelsfargen.

Snuteparti: Kraftig, bredt, rett neserygg. Jevnt, men svakt avsmalnende sett ovenfra og i profil.

Lepper: Stramme.

Kjever/tenner: Kraftige kjever. Saksebitt.

Kinn: Tydelig markerte kinnbensbuer.

Øyne: Ovale. Mørkebrune, eller i overensstemmelse med pelsfargen. Mykt og vennlig uttrykk.

Ører: Middels store, bæres stående eller halvt stående. Plassert ganske langt fra hverandre, temmelig brede ved basen, trekantede og meget bevegelige. Dekket av tett pels, også på innsiden. Et øre som står og et halvt stående er like godtagbart.

Hals: Middels lang, kraftig, dekket med tett pels.

Bilde:

Viser et utmerket tispehode. Feminint, mykt og vennlig. Legg spesielt merke til de mørke øynene, den korrekte øyeåpningsformen og de avrundede ørespissene

HODET

Hodet skal være kraftig, men likevel ha et mykt uttrykk. Et riktig "bamseaktig", vennlig uttrykk oppnås når skallen er bred, noe konveks, stoppen godt markert, og en kraftig snute, bred og kortere enn skallen. Snutepartiet smalner bare litt utover mot nesen, og snuten skal være grov og bra utfyllt. Kjeven skal være bred og kraftig. Spesielt skal en merke seg underkjeven, som må være godt nok utviklet. Møtepunktet mellom snuten og skallen må være rett i profil og kinnbenene skal være ganske kraftige. Neseryggen skal være rett og stoppen tydelig, og danne en vinkel med snuten. Pannefuren skal være godt definert, og skal være synlig gjennom pelsen.

Ørene skal være ganske langt fra hverandre, ikke oppå hodet, og ikke for tett inntil hverandre. De skal være ganske små, trekantede, brede ved basen og runde på toppen – på ingen måte lange eller spisse. Videre skal ørene ha mye pels, som beskytter mot kulde og mygg. Store, spisse eller lite behårede ører er en feil. Kippører er like akseptert som ståører. Hengeører er derimot en diskvalifiserende feil. Videre er ulike ører (et ståøre og et kippøre) akseptert.

Øynene skal være ovale og mørkebrune. Brune hunder får ha lysere øyne, men de skal ikke være gule. Blå øyne er uønsket. Store, runde øyne forekommer – dette er feil. Nesen skal helst være svart. Brune hunder har imidlertid alltid brune neser. Spesielt dominofargede hunder har ofte en lys stripe på nesen, og dette er ingen feil.

Generelt har finsk lapphund saksebitt, men tangbitt er også akseptert. Et tydelig over- eller underbitt er diskvalifiserende. Premolarene kan noen ganger mangle, og dette skal alltid nevnes i kritikken.

HODET

Bildene over viser et utmerket hannhundhode. Merk de velplasserte ørene som er brede ved basen, trekantede og godt behåret. Snutepartiet er slik standarden krever; kraftig, bredt, jevnt, og kun svakt avsmalnende sett ovenfra og fra siden. Snutepartiet bør likevel ikke være kortere enn dette. Stoppen er tydelig uten å være overdrevet. Øyeåpningene er en aning for runde, men øyefargen er utmerket.

Utypiske hoder:

Illustrasjon 1: For lite markert stopp, langt og lett snuteparti.

Illustrasjon 2: Kraftig hode, men mangler markert stopp og et rasetypisk uttrykk.

Illustrasjon 3: Ører som er så store at de blir utypiske for rasen.

Illustrasjon 4: Hengeører, en diskvalifiserende feil.

Fra rasestandarden

Forlemmer:

Helhetsinntrykk: Kraftige med sterk benstamme. Rette og parallelle sett forfra.

Skulder: Lett skråstilt.

Overarm: Like lang som skulderbladet. Ganske åpen vinkel mellom skulderblad og overarm.

Albue: Peker rett bakover, omtrent på høyde med nedre del av brystkassen.

Underarm: Rett, ganske sterk.

Mellomhånd: Middels lang, lett skråstilt. Elastisk.

Poter: Godt hvelvede, mer ovale enn runde, dekket med tett pels. Elastiske tredeputer.

Illustrasjoner:

- 1: Korrekt front.
- 2: For smalt bryst
- 3: For bredt bryst.

FORLEMMER

Beina er kraftige med god beinstamme. Dommere må alltid kjenne etter med hendene, ettersom håret på beina ofte kan gi feil inntrykk. Når hunden står, skal beina være parallelle sett forfra og bakfra.

Vinklingen er klart markert, men ikke for sterkt. Noen ganger er finske lapphunder overvinklet, men nå for tiden er det mer vanlig å se hunder med dårlig, nesten ikke-eksisterende vinkling. Særlig bør en legge merke til frontvinklingen. Vinkelen skulderbladet og overarmen former, må være tydelig markert. En hyppig forekommende feil er steil overarm, noe som fører til at forlemmene står for langt framme i front istedenfor at de er plassert under kroppen der de støtter vekten fra brystkassen. Dette vil i tillegg føre til korte, lite effektive og overdrevne bevegelser.

Mellomhånden er svakt skrånende og fleksibel. En steil mellomhånd kan ikke fungere godt som "sjokkabsorberer". Det samme gjelder en for skrå, svak mellomhånd.

En korrekt vinklet front er svært viktig ettersom det er fronten som belastes mest, særlig under bevegelse.

1.

2.

3.

Fra rasestandarden

Kropp:

Manke: Muskeløs, bred, bare lett markert.

Rygg: Kraftig og horisontal.

Lend: Kort og muskuløs.

Kryss: Middels langt, velutviklet, bare lett fallende.

Bryst: Dypt, rekker nesten til albue, ganske langt, ikke spesielt bredt. Lett hvelvede ribben. Forbrystet skal være tydelig, men ikke spesielt fremtredende.

Underlinje/buk: Lett opptrukket.

Bildet viser en crème-farget tisse av utmerket type og helhet. Merk de mørke mandelformede øynene og utmerket pels. På grunn av pelsen virker brystdybden dypere enn den er om man kjenner etter. På grunn av kraftig pels kan man heller ikke alltid se at underlinjen er lett opptrukket.

Bildet viser en brun tisse av utmerket type og helhet. Legg spesielt merke til det utmerkede snutepartiet med en kraftig underkjeve som bidrar til at snutepartiet virker kraftig, og kun svakt avsmalende i profil. Denne tispes er et utmerket eksempel på en korrekt kropp; med et forbryst som er tydelig men ikke fremtredende, korrekt over- og underlinje, et kort og muskuløst lendeparti og korrekt kryss som gir rett haleansetting.

KROPP

Sett forfra er bredden på brystet korrekt når det er plass til en hånd, selv om hundens størrelse må tas i betraktning. For trang front forekommer hos lapphunder, men en finner også for brede brystkasser, noe som gjør at noen hunder har en tendens til å vende albue ut i bevegelse.

Det er viktig å kjenne etter når man vurderer brystdybden på finske lapphunder, da pelsen på undersiden kan gjøre at den gir et mer lavstilt inntrykk.

Fra rasestandarden

Hale:

Forholdsvis høyt ansatt, middels lang, dekket med tett og lang pels. Halespissen kan ha en J-formet krok. Ringlet over ryggen eller til siden under bevegelse, kan henge i hvile.

Bildene viser en ung juniortispe først i bevegelse, så stående i ro. Selv om tispene lar halen henge når hun står, gir hun et rasetyypisk inntrykk. Tispene har utmerket haleansetning og bærer den som hun skal i bevegelse.

HALE

Halen er relativt høyt ansatt. I bevegelse ligger halen på ryggen eller på siden, i hvile henger den ofte ned. En for stramt rullet hale er ikke ønskelig på en lapphund, den bør heller være livlig, og indikere hundens humør, i tillegg til å balansere bevegelsene. Spesielt tisper med typisk lapphundtemperament er svært villige til å slippe halen når de står stille. Hvis dommere krever at halen skal ligge på ryggen hele tiden i ringen, resulterer det i å favorisere for dominante hunder. Halen er riktig ansatt om en med hånden kan legge den oppå ryggen. Hvis den er lavt ansatt, er ikke dette mulig. Hvis hunden er perfekt på alle andre måter, skal ikke en løs hale alene påvirke bedømmelsen. Noen lapphunder har en j-formet krok på haletuppen, den såkalte "gjeterkroken". Haletuppen kan være svært krum, men det vil alltid være mulig å rette den ut med hånda. En krok av denne typen er fullstendig akseptabelt. Imidlertid er knekk forårsaket av sammenvokste ryggvirvler en diskvalifiserende feil. En knekk kan forekomme hvor som helst i halen, i verste fall i ryggraden, mens den j-formede kroken bare er i haletuppen.

Fra rasestandarden

Baklemmer:

Helhetsinntrykk: Kraftig benstamme, sterke, rette og parallelle sett bakfra. Tydelig vinklet, men ikke overdrevent.

Lår: Middels lange, ganske brede med velutviklet muskulatur.

Knær: Velvinklede, parallelle.

Underlår: Forholdsvis lange og senete.

Haser: Moderat lave, tydelig vinklet, men ikke overdrevent.

Mellomfot: Ganske kort, kraftig og rett.

Poter: Som forpotene.

Bildet viser en ung hannhund av utmerket type og helhet. Han er moderat, men harmonisk vinklet i front og bakpart.

Et eldre bilde av en tise av utmerket type og helhet. Merk spesielt de lave tydelig vinklede hasene. Mer vinklet i for og bakpart enn hannhunden over, men også hun harmonisk.

BAKPART

For å oppnå den riktige styrken under bevegelse må en hund ha korrekte bakvinkler, klart markerte uten å være overdrevne. Det er lurt å kjenne på bakvinklene med hendene, særlig på lapphunder med kraftig pels. De overraskende lange hårene på forsiden av lårene og på baksiden av mellomhånden kan være misvisende (se illustrasjon).

For å oppnå kraftfulle, effektive bevegelser må en hund ha brede, muskuløse lår og lave haser. Det finnes lapphunder med for høye haser. Sett bakfra må tredeputene på bakbeina være fullstendig synlige under bevegelse.

Dårlig vinklede, utpreget kuhasede bakbein er en vanlig feil. Slike hunder beveger seg lite effektivt i bakparten. Denne feilen må følgelig straffes i utstillingsringen.

Fra rasestandarden

Bevegelser: Frie. Skifter hurtig fra trav til galopp, Parallele bevegelser. Rask og smidig under arbeid.

Hannhund med utmerkede bevegelser.

BEVEGELSER

På utstillinger bedømmes bevegelsene når hunden traver. De korrekte lapphundbevegelserne er sunne og uanstrengte. Selv om finsk lapphund er kraftig bygget, skal den aldri bli så tung at bevegelsene mangler letthet. Når en ser på en finsk lapphund bevege seg, skal en kunne forestille seg at den arbeider dager i strekk på viddene. Når den løper fritt, vil den finske lapphunden veksle lett fra trav til galopp. Hunden må ha et langt nok steg ettersom en hund med korte steg ikke vil besitte tilstrekkelig utholdenhet. En slik hund vil sannsynligvis heller ikke være tilstrekkelig godt konstruert til å galoppere effektivt.

Tispe med utmerkede bevegelser.

BEVEGELSER

Når hunden beveger seg, er ideelle frambeinsbevegelser ikke helt rette og parallelle, men skal ligne på jervens. Med andre ord skal poten til en finsk lapphund gå noe innover, og frambeinsbevegelsene lage en bue. Lapphunden pleier å bevege seg slik at den bare lager ett spor etter seg, som en perlesnor, på bakken, og dette må ikke mistolkes som trange bevegelser. I tillegg kan bakbeinsbevegelsene se trangere ut enn de virkelig er hvis hasene er godt behåret.

Fra rasestandarden

Hud: Tilliggende uten rynker.

Pels:

Hårlag: Rikelig. Dekkpelsen lang, rett og grov, bløt og tett underull. Spesielt hos hannhunder en tydelig halskrave. Kortere pels på hodet og forsiden av beina.

Brun viltfarget tisper av utmerket type og helhet. Merk spesielt den strie dekkpelsen og den rikelige underullen som gir korrekt strittende pels. Hun har også godt behårede ører og god behåring på baksiden av frambeina og hasene.

Hannhund av utmerket type og helhet. Han har et utmerket hode med alle detaljer, spesielt godt behårede ører. Merk det bjørnebrune skjæret i dekkpelsen, som oftest har hunder med denne fargen eksepsjonelt stri og korrekt pelskvalitet. Det er viktig at svartere, blankere og mykere pels ikke fremelskes over denne type korrekt pels i utstillingsringen.

PELS

Pelsen skal være tykk og fylldig. Dekkpelsen er rett og må absolutt være stri slik at den ikke samler snø. Videre blir ikke en stri pels våt på samme måte som en myk fordi den er vannavstøtende. Dekkpelsen er ikke blank. Den skal være matt. Det er rikelig med underull, og den er myk og tett, slik at dekkpelsen står ut. Dommere bør forsikre seg om at det er rikelig med underull. Dekkpelsen kan iblant ha litt bølger (spesielt på unge hunder), noe som ikke er en feil så lenge den fortsatt er stri. Krøller og myk pels forekommer ikke alltid sammen, til og med en rett pels kan være myk. En stri og bølgete pels er mye bedre enn en rett og myk. Dekkpelsen skal ikke være så lang at den "henger".

En flat pels er feil. Pelsen på hodet og framsiden av beina er tydelig kortere. Særlig hannhundene har en utpreget man, og beina skal ha godt med hår på baksiden. Videre er hår på labbene (mellom tærne) ønskelig, og bør aldri klippes. Også ørene skal være tydelig behåret.

Fra rasestandarden

Farge: Alle farger tillatt, men grunnfargen skal dominere. Tegninger i avvikende farger tillatt på hodet, nakken, brystet, undersiden av kroppen, på ben og hale.

Bildet viser noen av de godkjente fargevariantene som finnes på rasen. Svart med tegninger, brun med tegninger, crème og svart viltfarget.

PELSFARGE

Finsk lapphund er en av rasene som viser størst genetisk fargevariasjon. Vi ønsker å ta vare på den variasjonen som finnes, det er derfor viktig at dommere behandler alle farger likt, så lenge hovedfargen dominerer.

De vanligste fargene er svart med lyse tegninger, brun med lyse tegninger, svart viltfarget, brun viltfarget, svart domino, brun domino, sobel, brunsobel, crème, helsvart og helbrun.

Hvite tegn er vanlig og er tillatt. Hvit regnes ikke som en hovedfarge og skal følgelig ikke være den dominerende fargen. Hunder som ser helhvite ut er som regel lyse cremehunder, som er en godkjent farge.

Brindle eksisterer også på rasen og er en uønsket farge da det gir en ubestemmelig grunnfarge.

Sort sadel eksisterer på rasen, men forekommer svært sjelden, denne fargen er uønsket da denne fargen også gir en ubestemmelig grunnfarge.

Hunder med uønsket farge skal ikke få bedre enn «good» i kvalitetsbedømmelse.

Fra rasestandarden

Størrelse og vekt:

Mankehøyde:

Hannhunder: 49 cm, \pm 3 cm

Tisper: 44 cm, \pm 3 cm

Typen viktigere enn størrelsen.

Feil:

Ethvert avvik fra foregående punkter skal betraktes som feil. Hvor alvorlig feilen er, skal graderes etter hvor stort avviket er i relasjon til rasebeskrivelsen, og hvordan det påvirker hundens sunnhet og evne til å utføre sitt tradisjonelle arbeid.

- Manglende kjønnspreg
- Lett hode
- Utilstrekkelig stopp
- Overvinklet eller for rette bakkensvinkler

Diskvalifiserende feil:

Hunder som viser tegn på aggressivitet og/eller har fysiske defekter som påvirker hundens sunnhet skal diskvalifiseres.

- Over- eller underbitt
- Haleknekk
- Hengeører

OBS: Hannhunder skal ha to normalt utviklede testikler på normal plass

Øverste bildet viser en helbrindle hund. Dette er en uønsket farge og forekommer svært sjeldent da den både må være sobel og ha anlegg for brindle. Brindletegn kan også vises i de lyse partiene på en hund som er f.eks svart med tegn.

Det nederste bildet viser en hund som har fargen sort sadel, dette er en meget uvanlig farge som også er uønsket.

STØRRELSE

For hannhunder er ideell mankehøyde 49 cm (46 -52 cm) og for tisper 44 (41 – 47 cm). Typen er viktigere enn størrelsen og små avvik fra størrelsene som er nevnt i standarden, kan godtas om hunden har riktig type og kjønnspreg.

FEIL

Vi vil gjøre oppmerksom på at listen over feil i FCI sin standard har flere punkter enn standarden NKK har, til tross for at den er oppdatert august 2022. I tillegg til punktene nevnt i den norske standarden, står disse oppført i FCI sin standard:

- Hale som konstant bæres lavere enn overlinjen
- Manglende underull
- Flat pels
- Krøllete dekkpels
- Hovedfarge som ikke dominerer

